

Παρισινός Καβάφης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 27

έμεινε στα “κρυμμένα”. Το «Απολείπειν ο θεός Αντώνιον» το έγραψε Νοέ. 1910. Τον επόμενο χρόνο το δημοσίευσε και επί έναν αιώνα σχολιάζεται το αλληγορικό του βάθος. Μία μεταμοντέρνα απομυθοποίηση ήταν το δίχως άλλο αναγκαία.

Προς το τέλος, η συγγραφέας καταλαμβάνεται από βουλιμική διάθεση να μην αφήσει κανένα στοιχείο ανεκμετάλλευτο. Εμπλέκει πνευματιστές, αντιμασόνους, τις «τρελές της Salpetriere» και τον ιδρυτή της νευροψυχιατρικής Σαρκό, μέχρι τη θεωρία περί αντιμίμησης του Όσκαρ Ουάιλντ. Θα αναμενόταν να τον αναφέρει σε συνδυασμό με την αποφυλάκισή του, που συνέπεσε με την παραμονή τους στο Λονδίνο. Αντ’ αυτού τον θέλει θαμώνα ενός κακόφημου κέντρου σε υποβιβασμένη συνοικία του Παρισιού, κρησφύγετο του υπόκοσμου. Με

αυτό το “άντρο ακολασίας” επιτυγχάνει ένα εντυπωσιακό τέλος, που το προοικονομεί από τα πρώτα κεφάλαια, πλάθοντας ένα μύθο γύρω από αυτό. Θαμώνες του είναι όλοι όσοι σκανδάλιζαν το Παρίσι στα τέλη του 19ου αι., από τον Ουάιλντ μέχρι το ζεύγος των βικτωριανών τραβεστί, γνωστών ως το θεατρικό ντουέτο Στέλλα, που δικάστηκαν με την κατηγορία του ποινικά διώξιμο τότε πρωκτικού σεξ, αλλά αθωώθηκαν, καθώς αποδείχθηκαν ένοχοι μόνο παρενδυσίας, που δεν είχε ποινικοποιηθεί.

Το κρεσέντο είναι το δείπνο στις ανδρικές τουαλέτες, που συνίσταται σε μία επί τόπου “κατουρημένη μπαγκέτα”. Ο μυθιστορηματικός Καβάφης δεν συμμετέχει μεν, αλλά διεγείρεται, ενώ ανακαλεί το κατά Πλούταρχο «Συμπόσιο των επτά σοφών». Και όχι μόνο αυτό, καθώς, και πάλι, κρυφοκοιτάζει, του έρχεται και πάλι, στο νου, ως οργασμικό υποκατάστατο, μία λέξη. “Ερδέων”, αφηγηματικός σολοικισμός, που αναγάγει την πράξη σε ιε-

ροτελεστία. Δεν χρειάζεται να έχεις μπάρμπα στην Κορώνη – στην περίπτωση της Σωτηροπούλου φίλο ελληνοαμερικανό ποιητή, που ήταν φίλος αμερικανού συγγραφέα, φίλου του Ζαν Ζενέ – για να έχεις ακουστά την εν λόγω διαστροφή, το γαλλικό “souper”, τουτέστιν δείπνο, μάλλον δειπνητής, που αποδίδεται υβριστικά σε ανίκανους ή και παθητικούς ομοφυλόφιλους. Όπως φαίνεται, τώρα που η ομοφυλοφιλία τείνει να γίνει αποδεκτή από όλο και ευρύτερα κοινωνικά στρώματα, χρειαζόμαστε να επανακτήσουμε έναν “αμαρτωλό” Καβάφη. Αυτός δεν μπορεί να είναι ένας “στρέιτ” ομοφυλόφιλος. Απαιτείται μία σεξουαλική διαστροφή, που να τον διακρίνει μέσα στο Ιμπέριουμ ομόφυλων και ομόγλωσσων. Για ακόμη μια φορά, η λογοτεχνία προηγείται της Ιστορίας.

.....
 Μ. Θεοδοσοπούλου